

πεφάσις δι' ἣν εἶχε πρὸς ἐμὲ ἀδυναμίαν, ὡς μονογενῇ, νὰ μοὶ δώσῃ ὑψηλὴν καὶ σοφὴν ἀνατροφὴν, ἥτις ὡς ἐνόμιζεν ἤθελε τὸν καταστήσει εὐτυχῇ. Ἐστάλην ὅθεν εἰς ἐπαρχιακὴν σχολὴν, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἵνα σπουδάσας τὴν θεολογίαν γένωμαι ἱερεὺς. Ἐνταῦθα λαμβάνων μικρὰν μόνον χορηγίαν παρὰ τοῦ πατρός μου, καὶ ὡν φύσει δειλὸς καὶ αἰσχυνηλὸς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποβάλω τὸ ἄχαρι ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἡ ἀπαισία αἰτία ὅλης τῆς δυστυχίας μου, καὶ ἤδη ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι ὅτι εἶναι κακὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ὅφείλεις, φίλε μου, νὰ γινώσκῃς ὅτι εἶμαι ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀναστήματος, ἔχων ὠραίαν ὄψιν καὶ κόμην ξανθὴν, ἀλλὰ τοσαύτην ἐπιδεκτικότητά ἐντροπῆς, ὥστε διὰ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν συγχύσεως, τὸ αἷμά μου ὀρμᾷ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς παρειάς μου, καὶ μὲ καθιστᾷ ὡς ῥόδον ἐντελῶς ἀναθάλλον. Ἡ συναίσθησις τοῦ δυστυχικοῦ ἐλαττώματός μου μ' ἠνάγκασε νὰ ἀποφεύγω τὰς συναναστροφάς, καὶ ἠγάπησα τὸν πανεπιστημιακὸν βίον, ἰδίως διότι οἱ ἀγροῖκοι τῆς οἰκογενείας τοῦ πατρός μου τρόποι ὀλίγον ἠθέλον βελτιώσῃ τὴν ἐξωτερικὴν συμπεριφοράν μου. Ἐγὼ λοιπὸν εἶχα ἀποφασίσει νὰ ζήσω ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ νὰ λαμβάνω μαθητάς, ὅτε δύο ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα μεγάλως μετέβαλον τὴν κατάστασιν τῶν ὑποθέσεών μου, δηλαδή ὁ τοῦ πατρός μου θάνατος καὶ ἡ ἐξ Ἰνδικοῦ ἀφίξις τοῦ θείου μου.

Σπανίως ἤκουον τὸν πατέρα μου, ἀναφέροντα τὸν θεῖόν μου τοῦτον, καὶ γενικῶς ἐπιστεύομεν ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποθάνει, ὅτε ἔφθασεν εἰς Ἀγγλίαν δύο μόνον ἐβδομάδας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου.

Αἰσχύνομαι μὲν νὰ ὁμολογήσω ὅ,τι, ὡς νομίζω, πολλάκις ἠσθάνθησαν οἱ λαβόντες ἀνατροφὴν ὑψηλοτέραν τῆς τῶν γονέων των, ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀγνοία τοῦ πατρός μου καὶ ἡ χυδαία αὐτοῦ γλῶσσα μὲ ἐκαμνον πολλάκις νὰ ἐρυθριῶ, ὅτε ἐσκεπτόμην ὅτι ἤμην υἱὸς του, ὅθεν κατὰ τὸν θάνατόν του δὲν ἤμην ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν πατρός, τὸν ὅποιον οὐχὶ σπανίως ἠσχυρόμην νὰ ἀναγνωρίζω. (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΔΙΑ ΤΟ ΤΕΙΟΝ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

Τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου ἀποπεμφθέντος τοῦ θρόνου τῆς Σουηδίας, ὁ δούξ τῆς Σουδερμανίας, ὁ θεῖός του, ἐξελέχθη διὰ τὴν θέσιν του ὑπὸ τὸν τίτλον Καρόλου ΙΓ'. ἐπὶ τῷ ὄρει τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βερναρδόττου, ἐνὸς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ναπολέοντος, ὅστις ἤρξατο διὰ τῆς ἀπλῆς ὑπάρξεως τοῦ δεκανέως εἰς τοὺς στρατοὺς τῆς δημοκρατίας.

Ἀμα ὁ ἀποπεμφθεὶς βασιλεὺς ἐγκατέλειψε τὸν τόπον, ὁ ἐπίδοξος κληρονόμος ἔφθασεν εἰς Στοκχόλμην, ἐνθα θαυμασίως ὑπεδέχθη αὐτὸν ἅπανα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐκτὸς τῆς συζύγου τοῦ πρώην Μονάρχου, ἥτις διὰ λόγους σπουδαίους, οὐδ' οὐδενὶ ἀνεκοινώσατο, προὔτιμησε νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τὴν ἐξορίαν.

Ἐπέτυχε δὲ νὰ μένῃ εἰς Στοκχόλμην καὶ κατόκει εἰσέτι εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς διαμονήν.

Ἡ ἡγεμονίς αὕτη ἠρνέθη θετικῶς νὰ δεχθῇ τὸν βασιλικὸν πρίγγιπα, ἄλλως τε οὐδένα ἔβλεπε, μένουσα πάντοτε κεκλεισμένη εἰς τὰ ἐαυτῆς ἀνάκτορα, καὶ μὴ συμμεριζομένη τόσον τὰς ἡδονάς, ὅσον καὶ τὰς ἐσπέρους τῆς αὐλῆς, ζῶσα τέλος ὡς φυλακισμένη τις παρὰ τῷ ἐξαιρέτῳ αὐτῆς θείῳ, ὅστις ἠγάπα αὐτὴν ὡς θυγατέρα καὶ ἐτίμα ὡς βασίλισσαν.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἐβαρύνθη ἐκ τῆς μονώσεως, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνεψία αὐτοῦ προὔτιμα τοῦ θορύβου καὶ τῆς λάμπης τοῦ κόσμου. Ἡμέραν τινὰ ὅθεν ἰκέτευσεν αὐτὴν νὰ συναινέσῃ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὸν βασιλικὸν πρίγγιπα Ἰωάννην Βερναρδόττην, ὅστις ἔμενε μεμονωμένος ὑπερήφανος ἢ μετριόφρων ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του, διότι δὲν εἶχε παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ προσώπῳ ταύτης τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἐν τῶν μελῶν ἀπεστρέφετο αὐτὸν τόσον θαυμασίως. Συναινέσασα δὲ τέλος νὰ δεχθῇ αὐτὸν ἡ σύζυγος τοῦ ἐξορίστου προητοίμασε τὰ ἀνάκτορα, ἵνα ἡ

συνάντησις δυνήθη νὰ γίνη μετὰ τινος μεγαλοπρεπείας· ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἰδοποίησε τὸν βασιλικὸν κεκλημένον τῆς ὅτι ἡ ἑορτὴ δὲν ἤθελεν εἶσθαι πολὺ ζωηρὰ καὶ διασκεδαστική. Τέλος πάντων, ἡ μουσικὴ ἦτο προγεγραμμένη ἐκ τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς ἕνεκα τῶν προσφάτων ἀκόμη δυστυχιῶν τῆς, καὶ μόνον τὰ παιγνιόχαρτα, ἅπερ τὸ τέιον ἠκολούθει, ἦσαν ἡ μοναδικὴ διασκεδάσις τὴν ὁποίαν ἐπέτρεπεν ἡ βασίλισσα ἐναντίον τῶν θλίψεων τῆς.

Συνήθη τις λοιπὸν καὶ ὀλίγον διασκεδαστικὴ προικωνίζετο ἡ συνάθροισις αὕτη, εἰς ἣν ὅμως ἅπασα ἡ αὐλὴ καὶ οἱ προὔχοντες τῆς πόλεως προσεκλήθησαν.

Αἰφνιδίᾳ τις κακοδιαθεσίᾳ τοῦ Μονάρχου ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἐφespερίδα, καὶ ἡ ἐκθροнисμένη βασίλισσα ἠναγκάσθη νὰ ὑποδέχεται εἰς τὰς βασιλικὰς αἰθούσας τοὺς κεκλημένους.

Ἐδειξεν ἄλλως τε χάριν καὶ εὐμένειαν ὑπερβάλλουσιν· κατεδέχθη νὰ παίξῃ ἐν παιγνιδίῳ οὕτῳ μετὰ τοῦ πρίγγιπος καὶ τῶν πρέσβων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας καὶ νὰ συνομιλήσῃ λίαν εὐαρέστως μετ' αὐτῶν.

Ὅτε τὸ ὡς βασίλισσας πρόσωπον αὐτῆς ἐτελείωσεν, ἔφερον τὸ τέιον ἐντὸς μεγαλοπρεπῶν δοχείων· ἐνώπιον δὲ τῆς βασίλισσας ἐτοποθέτησαν χρυσοῦν τινὰ δίσκον, ἐφ' οὗ ἦσαν δύο κύπελλα προωρισμένα διὰ τὴν ἡγεμονίδα καὶ τὸν πρίγγιπα τὸν κεκλημένον αὐτῆς.

Ἡ σύζυγος τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου ἐκένωσε ἐπιχαρίτως τὸ εὐῶδες ποτὸν εἰς τὰ δύο κύπελλα, ἔθεσεν ἀκολουθῶς σάκχαρι καὶ γάλα καὶ λαμβάνουσα τὸ ἐν τῶν δοχείων διὰ τῆς λευκῆς καὶ ἰσχνῆς χειρὸς τῆς, τὸ ἐξέτεινε μειδιῶσα πρὸς τὸν Ἰωάννην Βερναρδόττην.

Οὗτος ὑπεκλίθη, εἶχε δὲ ἤδη ἐτοιμάσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἵνα δεχθῇ τὸ κύπελλον, ὅποτε ἤσθάνθη δάκτυλόν τινα ἰσχυρῶς στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἐμποδίζοντα τρόπον τινὰ αὐτόν.

Μετὰ τῆς ἐτοιμότητος ὅθεν τοῦ πνεύματος τῆς συνήθους αὐτῷ, ἐνόησεν ὅτι ἡ θλίψις αὕτη φιλικῆς χειρὸς ἐκρυπτεν εἰδο-

ποίησιν πολῦτιμον. Ὁ Βερναρδόττης δὲν ἔχασε, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, τὸ φλέγμα καὶ τὸ ψυχρὸν αἷμα, ἅτινα οὐδέποτε ἐγκατέλειπον αὐτὸν εἰς τὴν ἀνώμαλον πορείαν τῆς ὑπάρξεώς του· χωρὶς λοιπὸν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ μειδιάματόν του, ἐπανέθεσε τὸ κύπελλον ἐπὶ τοῦ δίσκου, κατόπιν δὲ ἐγειρόμενος ἐπιχαρίτως :

— Ἄ! κυρία, ἐφώνησε, δὲν δύναμαι ἀληθῶς νὰ ὑποφέρω, ὥστε ἡ Μεγαλειότης σας νὰ λάβῃ ὅλον τοῦτον τὸ κόπον διὰ νὰ μὲ ὑπηρετῇ ἡ ἰδία!

Λέγων τούτους τοὺς λόγους ἔλαβε τὸν δίσκον, ἔστρεψεν αὐτὸν ἐπιδεξιῶς καὶ ἐπανέθεσεν ἐνώπιον τῆς βασίλισσας τὸ κύπελλον, ὅπερ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης—κατεδέχθη νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ προετοιμάσῃ ἡ ἰδία.—Κατόπιν δὲ καθήμενος πάλιν κατέναντι τῆς εὐγενοῦς ὑψηλότητός τῆς, ὁ Βερναρδόττης ἔλαβε μηχανικῶς τὸ δεῦτερον κύπελλον, ἐκεῖνο ὅπερ ἡ βασίλισσα ἐπεθύμει νὰ κρατήσῃ δι' ἑαυτήν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου ἐγένετο ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος, ἔρριψε βλέμμα ἀπελπιστικὸν πέραν αὐτῆς καὶ ἐφαίνετο ἐτοίμη νὰ λειποθυμήσῃ. Ἀλλ' ὁ δισταγμὸς αὐτῆς ἦτο βραχείας διαρκείας· συνελθοῦσα δὲ ὑπερμειδίασε μετὰ χάριτος πρὸς τὴν συναναστροφὴν, ἔκαμεν ἐλαφρὰν τινα κλίσιν τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν—περιποιητικὸν πρίγγιπα—καὶ κρατοῦσα τὸ κύπελλον ἐπὶ βιαίως τὸ ἐμπεριεχόμενον μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνης. Τὴν ἐπαύριον ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Στοκχόλμης ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς παράγραφον.

«Ἡ βασίλισσα Δωροθέα ἀπέθανεν ἀπροσδοκῆτως ταύτην τὴν νύκτα. Ἀποδίδουσι δὲ τὸ αἰφνίδιον καὶ πρόωρον τοῦτο τέλος εἰς προσβολὴν τινα κεραυνοβόλου ἀποπληξίας».

Δύναται νὰ συμπεράνῃ τις τὴν ἐκπληξὴν τῶν ἀπειραρίθμων κατοίκων τῆς Στοκχόλμης, οἵτινες παρεκάθηντο τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ἐφespερίδα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης κατεδέχθη νὰ ὑποδέχεται μετὰ τόσης χάριτος.

Τὸ ἀνήκουστον τοῦτο συμβεβηκὸς ἐμεινε μυστήριον δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐξαιρουμένου μόνου ἴσως τοῦ Ἰωάννου Βερναρδόττου.